

Када се до пре неког времена писало и причало о нереалним зарадама косовских Срба по занимању, већина се грађана све сиромашније Србије слагала са идејом да се са тим већ једном престане, да је доста више бацања пара у тај бунар без дна који поврх свега и не постоји а који се зове – српско Косово. Слагали су се и ужасавали када су читали о тим енормним сумама, милионима евра које Србија шаље на своје Косово, а Косово све мање српско.

Било је приче о лекарима, истовремено професорима универзитета, који не само што примају такозвани додаток на обе плате, него су узели и новац који им је дала Приштина, неких пар хиљада евра на име неисплаћених плата за непостојећи посао професора приштевског универзитета који је, са њихове стране гледано, косовски универзитет, а он није српски и српски професори нису тамо предавали. Било је приче о судијама са платама од по пар хиљада евра, па плус тај додаток а суд не ради, на посао се не иде десет година, до пре пола године, али тада се већ прича о енормним зарадама на радним местима под шифром „косовски Срби“ приводи крају. Држава више не жели то да финансира. Држави је, заправо, и свеједно, али држава се много не пита. Него се питају њени ментори.

Затим, у незгодном тренутку, који је можда и прави тренутак, али не за оно за шта су нам говорили да се боримо; онда у том дакле тренутку, после оног мишљења Суда правде и наше резолуције а пре одлуке која ће бити пресудна, у УН, наш Уставни суд саопшти, оспори своју претходну одлуку о фамозном косовском додатку и та нова одлука ступи на снагу 10. августа.

Прва смањења дуплих плата (које нису исто што и „косовски додатак“) догодила су се нешто раније. Пре неких годину и по дана, када се по новинама много писало о тим истим енормним зарадама, од чега се обичним Србима који нису косовски Срби дизала коса на глави. То је било у време када су неки људи секли себи прсте и лежали на пругама. Тада сам први пут чула да су те дупле плате заправо једнаке нормалним платама у Београду, али о томе се није много писало. Дупле плате једнаке су нормалним платама због тога што су нормалне плате на Косову отприлике дупло мање од нормалних плата у Србији. Или барем у њеном главном граду. Да су све зараде у провинцији мање од плата у престоници није непозната ствар, али када је реч о Косову и енормним зарадама тада би ствари требало мало појаснити. То ће рећи да, када укинемо дупле плате на Косову, ми заправо људима који раде у институцијама државе Србије на Косову дајемо дупло мање плате него људима запосленим у државним институцијама у

Србији. То је чињеница.

Чињеница је и да се косовским зарадама манипулисало и да је било великих злоупотреба од стране појединаца који су били у прилици да те злоупотребе врше. Већина, међутим, није никада била у прилици.

Чињеница је и да се косовским зарадама манипулисало и да је било великих злоупотреба од стране појединаца који су били у прилици да те злоупотребе врше. Већина, међутим, није никада била у прилици. Већина је живела просечно, ако се просечним животом може назвати ситуација у којој вам сваки час нестане струја, над кућом вам надлећу хеликоптери, сваки час вам неко прети неким нередима и очекујете већ неку „олују“, воде вас на митинге под претњом да ћете ако се не појавите остати без посла, а посао вам је заправо да изигравате глинене голубове и да данас–сутра будете предмет нечијих поткусуривања, колатерална штета или осведочени зликовац, ако вам падне на памет да се браните. Плата за такво радно место, а радно место „косовски Србин“ је, када занемаримо сву иронију на коју човека може да подстакне помисао на једно такво занимање, плата дакле за такво радно место какво је „косовски Србин“ – не би требало да буде једнака примањима социјалних случајева у Београду.

Када кажем социјални случај, не претерујем. Плата вишег референта у суду у Митровици износи читавих 12.000 динара, док нешто „срећнији“ социјални случај у Београду може да прође и са 15.000. Са дуплом платом, која је умањена нешто раније, референт је био пун пара са 24.000 плус косовски додаток, у складу са висином зараде. Дакле мали. Пар хиљада. Када помислимо да је и то много с обзиром на то да овај референт није ишао ни на какав посао неких десет година, у праву смо. Али када помислимо да би, да су се сви ти референти иселили с Косова, не због рата него због глади, онда бисмо добили срамну чињеницу да Србе са Косова нису протерали никакви Шиптари него њихова држава. А када на све то додамо да је то та иста држава чији је председник дошао на једвите јаде на власт зато што се у последњем тренутку досетио да у своје изборне слогане мора да убаци и реч „Косово“ – онда ми можемо да помислимо само то да живимо у лажи. А ако се сетимо и свега онога што је било пре, и да је председник само наследник једне вишедеценијске лажи – онда можемо да помислимо, и будемо са правом малодушни, да ми и треба да изгубимо Косово. И да је „изгубити Косово“ оксиморон. Како да изгубиш изгубљено?

Како рећи „исправно је укидање косовског додатка“?

Пише: Ана Радмиловић
среда, 18 август 2010 11:19

